

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Intervenció en el ple de l'experiència

Palau del Parlament, 3 d'octubre de 2011

La presidenta

Bona tarda a tothom.

Siguin benvinguts al Parlament, que és la seu que representa democràticament el poble de Catalunya. És, per tant, la casa de tots, i, per descomptat, la casa de les persones grans. Vull, per tant, que se sentin com a casa i que avui puguem celebrar entre tots un gran i positiu ple de l'experiència.

Vull saludar també els representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de benestar social i família, el secretari general de família, tots els representants dels grups parlamentaris, a qui després presentaré, també saludar l'il·lustríssim alcalde de Sant Joan de les Abadesses, que avui ens acompanya, i l'alcalde de Pratdip, que està assegut en els escons, perquè, a més, forma part de la gent gran i del Consell de la Gent Gran. A tots, de nou, benvinguts.

Els representants dels grups parlamentaris són els següents: a la meva esquerra el senyor Francesc Bragulat, del grup parlamentari de Convergència i Unió; aquí, a la dreta, la senyora Eva Granados, del grup parlamentari socialista; a continuació, el més jove de tots, el senyor José Antonio Coto, del grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i a la seva esquerra la senyora Violant Mascaró, del grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el senyor Toni Strubell, del subgrup parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. A tots ells els vull agrair la seva presència en aquest ple. Espero que vagi tot bé.

Permetin-me fer un incís abans de començar les ponències. Aquest ple s'anomena 'de l'experiència', i referir-se a l'experiència no és una paraula darrera la qual es vulgui amagar la realitat de la vellesa; és, al contrari, una afirmació en tot el seu sentit, perquè ajuda a reivindicar el valor afegit que aporten dones i homes grans a la societat.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

De la mateixa manera que és injust relacionar els joves només amb el futur, és injust vincular les persones grans només amb el passat. Vostès, les persones grans, les nostres persones grans, són, sobretot, present, i tenen tot el dret a fer-lo i a reivindicar-lo.

Aquest plenari es desenvoluparà de la manera següent. En primer lloc, intervindran els tres representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, que ens exposaran les ponències en què han estat treballant; a continuació, parlaran els representants dels grups parlamentaris; seguidament intervindrà el conseller de benestar social i família i, finalment, jo faré un parlament per cloure l'acte.

(...)

Ara ja arriba el final del ple. Pensin que no tots els plenaris que se celebren aquí duren el temps que ha durat aquest, ni siguin tan àgils, ni tan plàcids, perquè és lògic que, tenint com tenim una diversitat important de grups parlamentaris —semblant, diria jo, a la diversitat del nostre país, a la varietat del nostre país—, doncs, els debats siguin diferents. Hi ha respecte, com és natural i com és lògic, però cada un defensa les seves polítiques, i les defensa des de la seva ideologia. I, per tant, dir-los que avui em sento encantada de tenir un ple tan tranquil, perquè no sempre passa això.

I des d'aquesta mesa i des de la presidència, doncs, de vegades es fa difícil. I estic convençuda que els representants dels grups parlamentaris m'entenen quan dic això, perquè cada un en el seu paper, lògicament, vol dir la seva i vol defensar la seva idea, però a vegades es passen de temps i he de cridar-los l'atenció, i veig que fan mala cara, però dic: "Així no acabarem mai". Per tant, s'han de seguir les regles del joc. Primer això.

Després també els voldria dir dues o tres coses abans de la clausura. Una, que, mirant dades —que sempre els polítics estem amb les dades al davant—, he contrastat amb el conseller Cleries, he vist que si a Catalunya som ara 7,5 milions d'habitants, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tenim 1.265.000 persones, homes i dones, més grans de seixanta-cinc anys; quasi un 17 per cent. Per tant, Déu n'hi do.

I això va acompanyat de dir que tenim una gran esperança de vida. I que aquesta esperança de vida ha canviat en poc temps. Només l'any 91, l'esperança de vida

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

era una i deu anys després hem guanyat quatre anys. Què vull dir amb això? Que ara les dones –i permetin-me els homes—..., una d'aquelles poques coses en què guanyem és en l'esperança de vida, tenim més esperança de vida ara com ara que no els homes. Les dones tenen una mitjana de vida de 84,5 anys i els homes no arriben als 80. Per tant, això també s'ha de dir, i les senyores poden estar més satisfetes i més contentes encara que només sigui per això. Però jo crec que és important dir-ho perquè en alguna cosa guanyem. En guanyarem moltes més, però en aquesta, guanyem.

També, abans, a l'audiència que hem tingut amb els representants dels grups parlamentaris, amb el conseller i amb el representants del Consell de la Gent Gran, la senyora Picola ha mirat i ha dit: "Mira, estic contenta. Veig que hi ha més dones." Doncs, sí. I jo li he respost –i vull que vostès participin del que he dit– que aquest Parlament, a la IX legislatura, és el Parlament més paritari de la història de Catalunya. Tenim 135 diputats, dels quals el 42, 43 per cent són dones. Per tant, unes cinquanta-sis dones diputades. Jo crec que això és important. I que en l'àmbit polític estem més per endavant que en altres àmbits.

I també tenim una altra cosa de la qual em sento molt orgullosa. En aquesta legislatura tenim..., tenen la primera presidenta del Parlament de la història del nostre país. I, com comprendran, jo me'n sento orgullosa, honorada, emocionada, i crec que és molt positiu per a les dones. Al discurs de constitució del Parlament vaig dedicar una part important a donar les gràcies a totes les dones del nostre país que van aconseguir el que avui tenim les dones. Vaig dedicar-los aquell discurs i vaig dir que el fet d'arribar a tenir la presidència del Parlament era un gran què, que s'havia aconseguit gràcies a moltes i moltes dones. I demanava, al final, que aquestes dones, les seves filles i les filles de les seves filles poguessin, el dia de demà, trencar aquell famós sostre de vidre, que no es veu però que no et permet passar. I ja no parlo més de dones perquè, si no, els homes se m'enfadaran. I sense homes tampoc podríem fer res en aquesta vida. Per tant, sempre defenso que si som 50 i 50, doncs, se'ns ha de sentir a tot arreu 50 i 50. I, per tant, la veu de la dona com la veu de l'home és absolutament necessària perquè tenim visions diferents de la vida, maneres de decidir diferents, maneres de treballar diferents, però que juntes es complementen i és molt més positiu de cara a la nostra societat i al creixement del nostre país.

També voldria fer un comentari. No hi ha ara el representant del subgrup de Solidaritat, però ell ha parlat de persones importants que han ajudat a fer la nostra

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

història com l'avi Macià o com Gandhi, o fins i tot ha parlat de Marie Curie. Jo voldria parlar d'una persona que tots vostès coneixen, van conèixer, i senten la seva música, que el mes d'octubre d'enguany, el dia 21, se celebrarà el 40è aniversari del discurs que, sobre la pau, va fer davant les Nacions Unides: Pau Casals; un discurs que quan el sents se't posa la pell de gallina. Perquè en aquell moment, i parlo de l'any 71, ell deia: "Sóc català, formo part d'una nació, avui és una província, però per mi és una nació, una nació que té tants anys, tants segles d'història, que és la que ha tingut el parlament més antic, fins i tot més antic que el d'Anglaterra." I va comentar que al segle XI, en una ciutat petita de França, que en aquell moment formava part de Catalunya, es van reunir una sèrie de persones per parlar de pau. I aquell va ser un dels primers precedents nostres com a Parlament.

Pau Casals va ser un gran català que va defensar, a través de la seva música, el nostre país, i crec que val la pena parlar-ne especialment enguany que celebrarem el 40è aniversari d'aquell discurs.

I passo ja al que avui ens toca, que és comentar el que vostès han fet. Vull destacar, en aquest sentit, l'encert de les seves ponències –no repetiré el que han dit els diferents grups parlamentaris perquè estem d'acord amb els continguts i cada un a la seva manera ho ha explicat, però sí que en destacaré alguna cosa.

D'entrada, dir-los que aquest ple és el sisè. L'any passat no es va fer perquè vostès van celebrar el seu congrés. I en el seu congrés van prendre una sèrie de resolucions molt importants, de les quals en vull destacar dues.

Van dir que han de ser "subjectes i protagonistes de la vida social, cultural, econòmica i política del país, en què han de trobar el seu benestar i s'han de sentir bé".

En una de les ponències d'aquest ple, la del senyor Bertran, han demanat un impuls a la formació de la gent gran. Últimament, sentim sovint a les notícies que en temps de crisi –i vostès ho viuen majoritàriament a casa seva– la família recorre a la seva gent gran per demanar suport davant diferents situacions familiars adverses. Hem sentit i hem vist que gent independitzada havia de tornar a casa dels pares per problemes econòmics. Hem sentit i hem vist que es recorria a les àvies i als avis per demanar ajut per fer-se càrrec dels néts, o que s'havien d'ocupar de les persones dependents. I podríem posar, a més, molts més exemples. Tot aquest suport és molt valuós, però les dones i els homes grans han

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

de ser un valor afegit a la família, han de tenir la seva independència, han de poder gaudir del seu lleure. Tal com han dit abans, treballen i es jubilen per viure amb la màxima dignitat i autonomia possibles.

L'altre punt a destacar és que vostès demanen també més i millor representació de la gent gran a la vida política. També han fet referència a aquest aspecte en una de les ponències que ens han presentat demanant als partits polítics que es replantegin l'escassíssima funció política que donen a les persones grans. Abans ja m'hi he referit en el parlament paritari, ara ho tornaré a fer.

El senyor Strubell ha dit: "Tinc cinquanta-nou anys." El senyor Bragulat no sé els que té, però és més gran. I jo ja en tinc seixanta-dos. Per tant, almenys en tenen tres en aquesta taula que els representen més a prop per l'edat –no dic pels continguts, per l'edat. Per tant, n'hi ha més, però avui, només aquí, amb set representants, en tenen tres que ja superen o quasi superen els seixanta anys.

De la mateixa manera que he dit que hi ha un Parlament més paritari, també hi ha un Parlament en què, a més dels joves –perquè són el futur, malgrat que abans he dit: "No tan sols són el futur"—, pensa i treballa per a vostès, vostès que són els que han tingut experiència. Cada un dels 135 diputats que formen aquesta cambra representen un tros de Catalunya. Cada un d'ells. I Catalunya és molt diversa. I per tant, representen totes les persones de Catalunya, i representen també aquest 17 per cent de persones més grans de seixanta-cinc anys.

En aquest sentit, els encoratjo a continuar treballant tots plegats perquè amb la seva ajuda aconseguim un present i un futur millors, i amb el seu impuls i la seva implicació les institucions podran donar resposta a les seves necessitats d'avui i de demà.

Permetin-me que, per acabar, els dediqui unes paraules d'un llibre d'una persona, d'un sociòleg, d'un filòsof, que ha escrit sobre la gent gran. Ha escrit sobre tota la societat catalana, però el títol del llibre és 'Cent valors per viure' i diu així: "Hem d'estar agraïts als que ens han precedit perquè sense ells no existiríem. Sempre podem dir que els nostres antecessors podien haver estat millors, els podem trobar defectes, però el cert és que, per bé o per mal, sense ells ara nosaltres no hi seríem. Els nostres progenitors ens han donat la possibilitat de viure, de construir una existència lliure i d'optar a la felicitat. Aquesta possibilitat insondable que és la

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

vida no es pot retornar de cap manera als qui ens l'han donada. Només per això els hem d'estar agraïts, immensament agraïts.”

Moltíssimes gràcies.

I ara, com que el ple ha transcorregut amb normalitat i ja no hi ha més punts a tractar, s'aixeca la sessió.